

(A Gyertyaszentelő Boldogasszony-ünnepi homília folytatása)

Íme, ez vettetett elestére sokaknak és feltámadására az Izráelben, és jeliül, melynek ellene mondanak. (Lk 2,34) Kiknek az elestére? Nyilvánvalóan a hitetlenekére, az ellene mondókéra, az őt megfeszítőkére. Kiknek a feltámadására? Az őt felismerőkére és egy akarattal megvallókéra. *És jeliül, melynek ellene mondanak.* Milyen jelnek mondanak ellen? A kereszt jelének, melyet az Egyház a világ megváltásaként ismer. Ellene mondanak a jelnek, hogy cáfolatot nyerjenek a gonoszságból ellene mondók. Mert ha teljes mértékben vitathatatlan volna az igazság az emberek előtt, értéktelen lenne a kegyesség, de az ellene mondás lehetősége az igazság választása révén megpróbálttá teszi. Ellene mondanak a jelnek, mert hogyan próbáltattak volna meg a mártírok az üldözésekben, hogyan küzdöttek volna, míg az állhatatosság révén győztesnek bizonyultak? Látod, micsoda haszna van az ellene mondásnak? Mert nem csak egyszerűen hívőkké tette őket, hanem mártírokká, akik kínzásokra és halálra jutottak, s akik saját állhatatosságuk révén bizonyosságát adták a Krisztus kegyelmének. Mikor tehát Simeon ezt mondja: *ez vettetett elestére sokaknak és feltámadására az Izráelben, és jeliül, melynek ellene mondanak,* meg kell értenünk, hogy nem elbuktat, és a feltámadást sem erőlteti, hanem *vetetett*, azaz ott van elestére azoknak, akik a megütközés kövében megütköznek, s feltámadására azoknak, akik saját szándékukból hisznek, mert *vetetett*, azaz ott van, amint mondhatná valaki: Felkelt a világosság, hogy az egészségesek lássanak, a gyenge szeműek pedig inkább meneküljenek a fény ragyogásától. Hogyan esnének el azok, akik méltók az ellene-mondásra, s hogyan támadnának fel a szándékuk szerint jó reménnyel bírók, ha a jelnek nem lehetne ellene mondani? Hogy mondja Simeon? *Jeliül, melynek ellene mondanak.* Ne legyen ezért idegen a hívők előtt az ellene-mondás. Mert ha az isteni igazságnak mások ellene mondanak, nyilvánvaló, hogy Isten engedte meg, mert senki sem lenne képes ellene mondani, ha Isten nem teszi lehetővé. De szükséges is ez a lehetőség, hogy a megpróbáltak nyilvánvalókká legyenek. Lesz idő, mikor nem lesz többé ellene mondás, mert mikor a jel előragyog az égből, akkor „minden térd meghajol, égieké, földieké és föld alatt valóké, és minden nyelv vallja, hogy Krisztus Úr, az Atya Isten dicsőségére”. (Fil 2,10) Mert amíg a jel maga éppen csak sejlik, és csak jel, és akit jelez, sehol sem látható, ellene mondanak a jelnek, de miután megjelenik az, akit jelzett, az ő második eljöveteleiben, többé senki sem mer ellene mondani a jelnek, mivel a jelzett nyilvánvaló istenségében lesz jelen az ellene mondók ellenében. Akkor a jelet elfogadók megdicsőülnek azáltal, akiről a jel tanúskodott, a jelnek ellene mondók pedig megítéltetnek a nyilvánvaló által, s akkor lesz vége az ellene-mondásnak, vége a tévelygésnek, vége a kétségnek, vége a hitetlenségnek, s kezdete a jutalmaknak és a koronáknak, amelyekből mindnyájan részesedjünk a mi Urunk Jézus Krisztusban, akinek dicsőség és erő mindörökkön örökké! Ámen.

Aranyszájú Szent Jánosnak, Konstantinápoly érsekének neve alatt hagyományozódott, Gyertyaszentelő Boldogasszony-ünnepi homília részletei. Ford. Hanula Gergely